

Szélfolyosó

Nem folyó mellett nőtem fel,
 bár a város szélén ott kanyargott
 a Torja-pataka, és nem messze,
 egy-két kilométerre a Kászon-pataka.
 Nyaranta oda jártunk fürödni,
 mert a Torja-pataka sekély volt,
 meg aztán fent a hegyekben állítólag
 éppen a tudószanatórium közelében
 volt a forrása, és féltünk kissé zavaros
 vizétől. Említhetném a túlfelől,
 valamivel távolabb, a Kárpátok
 árnyékában sötétlő Feketeügyet is,
 de arra ritkán jártunk. Végül is
 valójában nem ezek mellett a
 patakok mellett, hanem egy örökké
 süvítő szél partján éltünk mind.
 Az Ojtozi-szoroson át fújt keletről,
 pontosabban északkeletről éjjel-nappal
 a Nemere. Neve is volt, akárcsak a
 folyóknak. Mentem reggel az iskolába,
 tolt maga előtt a Nemere, jöttem haza
 délben, rátámaszkodtam időnként,
 olyan erős volt, különösen télen,
 hogy meg-megtartott egy pillanatra.
 Jött északkeletről, hozta az oroszoktól
 és a románoktól a hideg levegőt,
 de talán a borscs meg a csorba illatát is,
 vitte tovább tőlünk alkonyatkor
 délnyugat felé a nedves bükkfa füstjét,

majd hamarosan nevet is változtatott,
 hiszen amint átvágott a Déli-Kárpátokon,
 és befújta a havat a Román Alföldre,
 már Krivecnek hívták. Megtudtam később,
 szélfolyosónak nevezik az ilyen vidéket,
 ahol én is nevelkedtem. Úgy képzelem,
 mint a szélcsatornát, amelyben a tervezők
 kipróbálják a repülőgépeket, csak ez
 persze sokkal nagyobb. Folyóparton
 azt hihetné az ember, hogy a víz rohan
 tovább, nem a part. De egy láthatatlan
 szélben, egy különös szélfolyosón talán
 mi megyünk előre-hátra az időben,
 mások levegőjét szívjuk, és megint mások
 a mi levegőnket. Fának kellene lenni,
 hogy megkapaszkodjunk. Nekem
 nem sikerült. Taszított a szél maga előtt,
 aztán eleresztett. Hazamegyek nagy ritkán,
 a szelet nem láthatom, csak az eső
 esik ferdén. Csak a dombok egyik oldala
 havasabb télen. Csak a zászlókat kell
 gyakrabban cserélni, mert gyorsan
 elrongyolódnak a szüntelen csattogásban.
 Csak a sálak lobogása, csak az üres,
 de meg-megduzzadó kabátujjak jelzik,
 hogy van valami körös-körül. Nem lehet
 semmiképpen sem látni, mégis arról
 álmodom, hogy egyszer majd ismét
 kiülök az egyik ablakba, és elnézem
 reggeltől estig a szelet, mert pontosan
 olyan, mint Isten, csak egy-egy
 fellobbanó sálban mutatja meg magát.

Bársony Rózsi Abbáziában

Ott volt az udvarban hátul Ancika néniék alacsony háza, valamivel elébb, jobbra meg balra is lakott még egy-egy család, de amint anyám többször is emlegette, én abban a hátsó házban születtem, másfél éves koromig náluk laktunk albérletben, Ancika néninek nem volt férje, a bátyjának, Dani bácsinak pedig nem volt felesége, nyugdíjasok lehettek, azt hiszem, mert ahányszor meglátogattuk, mindketten otthon voltak, de az is lehet, hogy házbérből vagy ilyesmiből éltek, Ancika néni pulóvert, sálát, zoknit kötött mindig, anyám szerette őt, beszélgettek mindenféléről, én közben a Színházi Életet forgattam, akkor már tudtam olvasni, egyetlen szám volt belőle, ott hevert a komódon, *Bársony Rózsi Abbáziában*, gyönyörű fürdőruhás színésznő volt a címlapon, szívesen nézegettem, már többször elolvastam elejétől végéig ezt a folyóiratot, amely egy másik világból maradhatott ott, és valamivel arrébb egy polcon hatalmas, nehéz, cirádás fedelű könyv, *Tolnai: A világháború története*, ezt is sokszor lapoztam, valamiért 1916-ban ért véget,

gondolom, később kiadtak egy újabb kötetet, de Ancika néniéknek elég volt ennyi, csupán az egyik világháború, az is csak félig, akkor még csapataink diadalmasan nyomultak előre a különböző csatatereken, győzelmet győzelemre halmoztak, huszonvalahány év múlva Bársony Rózsi csak napozott ott lent a napsütötte tengerparton, aztán egy ideig ismét a régi Sonnenschein Róza lett belőle, mert nálunk senki sem az, akinek látszik, ez nem sikerült még a zseniális Petrovics Sándornak sem, talán csak Ancika néninek és Dani bácsinak, de ők nem vásárolták meg a világháború történetének újabb kötetét, és többé a Színházi Életre sem fizettek elő, nehogy hazajöjjön Bársony Rózsi Abbáziából, persze mégis hazajött, és valahogy megúsza, így szokták ezt mondani, aztán elment Bécsbe, de még jóval azelőtt az első világháború is folytatódott, Ancika néniék nem akartak tudni erről szülőházamban, az udvar mélyén, ahol Bársony Rózsi csak nyaralt egyfolytában a színes címlapon, hiszen amíg nem ért véget az első világháború, nem kellett arra gondolnia, hogy vajon túléli-e végül a másodikat.

Markó Béla (Kézdivásárhely, 1951) költő, író, szerkesztő, politikus. Számos verseskönyve, esszékötete, gyermekkönyve jelent meg, írt magyar tankönyvet, fordított románból verset, drámát. Verseskötetei jelentek meg angol, francia és román fordításban. Új verseskötete *A haza milyen?* címmel a Kalligramnál jelenik meg az őszi Könyvhéten.